

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Temesvári Zoltán ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Cserpák Ibolya jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály jogutódja az Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Észak-magyarországi Regionális Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon 14.K.21.632/2008. számon indított és ugyanezen bíróság 2009. október 14-én kelt 14.K.21.632/2008/18. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 21. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 14.K.21.632/2008/18. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 596.000 (ötszázkilencvenhatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az első fokú adóhatóság 2001-2005 évekre vonatkozóan személyi jövedelemadó adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le a felperesnél. Vizsgálta a felperes kiadásait: gépjárművásárlás, tagi kölcsön befizetés, ingatlanvásárlás, életbiztosítási díj, pénzügyi befizetések, illetve bevételeit: bankszámláról történő felvétel, üzletrész-értékesítés, földbérleti díj, tagi kölcsön visszafizetés. A minimálbérrel megegyező díjazását a megélhetési és gépjármű fenntartási költségekre számolta el. Mindezek alapján megállapította, hogy 2001 és 2005 évben a felperes kiadásai meghaladták igazolt bevételeit. Ennek alapján 2005 évre állapított meg adóhiánynak is minősülő adókülönbözetet, 2001 évi időszakra vonatkozóan az adó-megállapításhoz való jog elévülésére tekintettel megállapításra nem került sor.

Az alperes 1941756812 számú határozatával az első fokú határozatot megváltoztatta, és az adóhiány, adókülönbözet összegét 9.934.172 Ft-ban, az adóbírság összegét 4.967.086 Ft-ban, a késedelmi pótlék összegét 2.012.358 Ft-ban állapította meg. Vizsgálta a felperes B. G-nak, illetve M. Z-nénak nyújtott kölcsönökre, illetve azok visszafizetésére való hivatkozását. A felperes banki átutalással 2001 évben 3 alkalommal összesen 13.400.000 Ft-ot utalt át B. Z-nénak, 2001-2002 évben 10 alkalommal összesen 71 millió Ft-ot utalt át M. Z-nénak. Az alperes a bizonyítékok mérlegelése alapján nem fogadta el, hogy ezen átutalások a felek között létrejött kölcsönügylet alapján ment volna teljesezésbe, visszafizetést sem igazolt a felperes, így bevételként nem lehetett figyelembe venni.

A felperes keresetében az alperes határozatának első fokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában hivatkozott az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. § (1) és (3) bekezdéseire. A felperes azt sérelmezte, hogy az adóhatóság nem vette figyelembe a 2001 évben M. Z-nénak nyújtott, illetőleg visszafizetett kölcsön összegét, amely kihatással van a következő évek megállapítására is. Ezzel kapcsolatban a bíróság rámutatott arra, hogy a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja. A hitelt érdemlő adat fogalma nem szűkíthető le kizárólag okirati bizonyítéokra, a tanú vallomása is értékelhető hitelt érdemlő bizonyítékként, amely a felperesi előadást, az okirati bizonyítékot alátámasztja és megerősíti. Önmagában azonban egy-egy felperesi nyilatkozat és olyan tanúvallomás, amely más adatokkal, az eset egyéb körülményeivel, további tanúvallomással nem alátámasztott, nem azonosítható be kétséget kizáróan, hitelt érdemlő adatként nem vehető figyelembe.

Az adóhatóság nem vonta kétségbe a B. G-nénak, illetve M. Z-nénak történő pénzátutalásokat, ugyanakkor ezzel kapcsolatban írásbeli kölcsönszerződés nem áll rendelkezésre. A tanúk arra hivatkoztak, hogy baráti kapcsolatban nem volt erre szükség. M. Z-né arra is hivatkozott, hogy a kölcsönösszegekből beruházást végeztek a férjével közösen 2002-ben. A felperes azonban nem tudott olyan pénztárkönyvet rendelkezésre bocsátani, amely a felperes által nyújtott kölcsönök befizetését, illetve visszafizetését igazolná. Azt sem sikerült bizonyítania a felperesnek, hogy ez nem M. Z-né, hanem férje vállalkozásában került volna könyvelésre.

Az első fokú bíróság arra is utalt, hogy a felperes a vizsgált időszakban először úgy nyilatkozott, hogy magánszemély részére kölcsönt nem nyújtott. Ezen túlmenően a nyújtott kölcsönök

vi sszafizetésére vonatkozóan a tanúvallomások egyéb, azt igazoló bizonyíték nélkül hitelt érdemlő adatként nem vehetők figyelembe.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését és a keresetnek történő helyt adást, vagy az alperes új eljárásra utasítását. Jogi álláspontja szerint az első fokú bíróság a tényállást nem tárta fel, nem vett figyelembe valamennyi bizonyítékot, mérlegelése okszerűtlen, és iratellenes megállapításokat tett. Álláspontja szerint megfelelően bizonyította a kölcsönszerződések létrejöttét, a kölcsönök nyújtását, illetve a kölcsönök visszaadását, amit a kölcsönvevők is elismertek.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 108. § (1) bekezdése szerint a becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. A 108. § (2) bekezdés értelmében az adóhatóságnak kell bizonyítania, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik.

Az Art. 109. § (1) bekezdés szerint, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. Ez esetben - figyelemmel az ismert és adóztatott jövedelmekre is - az adóhatóságnak azt kell megbecsülnie, hogy a vagyongyarapodás és az életvitel fedezetéül a magánszemélynek milyen összegű jövedelemre volt szüksége.

A (3) bekezdés értelmében a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja, egyebekben pedig az eljárásra az e fejezetben foglalt rendelkezések az irányadók. Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát az adó-megállapításhoz való jog elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja, ha az adózó állítása szerint vagyongyarapodásának forrása ezen időszakban keletkezett.

A becslés módszere és összezszerúsége vonatkozásában a Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárásban olyan új körülményre, amely nem volt a megelőző eljárás tárgya, amelyre vonatkozóan a fél a peres eljárásban nem hivatkozott, amelyre nézve bizonyítékait nem jelölte meg, nem lehet hivatkozni (EBH

2002.653.). A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye (BH 2002.29.).

A Legfelsőbb Bíróságot, mint felülvizsgálati bíróságot a jogerős ítéletben helytállóan és okszerűen megállapított tényállás köti (BH 1996.505.). A bíróság által megállapított tényállás csak akkor iratellenes, ha az annak megállapítása alapjául szolgáló adatokat illetően ellenkezik az iratok tartalmával. Nem állapítható meg azonban iratellenesség azon címen, hogy a bíróság álláspontja egyes bizonyítékok bizonyító erejét illetően ellenkezik a felperesek álláspontjával, mert ez a körülmény nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok mérlegelése ellen irányul (BH 1994.639.). Arra valóban tévesen hivatkozott az első fokú bíróság, hogy a felperes elismerte volna a 70 millió Ft tartozás fennállását. Erre ugyanis csak, mint alperesi állításra hivatkozott. Önmagában ez az iratellenesség azonban érdemben nem befolyásolta a döntést.

A felperes sérelmezte a terhelő bizonyítékok feltárását, a javára szolgáló bizonyítékok elutasítását. A megyei bíróság azonban okszerűen mérlegelte a bizonyítékokat a hivatkozott kölcsönök nyújtása, illetve visszafizetése körében. Nem vitathatóan a felperes ezeket az összegeket átutalta B. G-nénak, illetve M. Z-nénak, de hitelt érdemlő adat nem állt rendelkezésre ezen átutalások kölcsön jellegének bizonyítására. A visszafizetést pedig szintén nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani a felperes. E körben a megyei bíróság vizsgálta a M. Z-né, M. Z. gazdasági vállalkozását is, de itt sem került elő olyan hitelt érdemlő könyvelési adat, amely megerősítette volna felperes hivatkozását. Az első fokú bíróság azt is helyesen értékelte, hogy a felperes a vizsgálat kezdetén 2 alkalommal sem nyilatkozott ezekről a nagy összegű magánkölcsönökről. A fentiekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság nem látott megállapíthatónak olyan bizonyítási eljárási hibát, amely a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését alapozhatná meg.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes felülvizsgálati perköltsége, továbbá a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére kötelezte (illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése).

Budapest, 2010. november 11.

*Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó
bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró*